

Седнахме около масата в дома на Елма.

- Заповядайте – покани ни тя. - Вземайте от каквото ви хареса.

- Всичко е чудесно – възкликна Леа. - И ястията, и къщата.

- Успях да получа тази къща като компенсация за годините в затвора – обясни Елма. - Децата на Хронна живеят при мен, защото сред онези небостъргачи е ужас. Тона и Хронна започват рано работа и не могат да ги водят на училище. А тук на острова има училище и до него се ходи пеша, защото колите тук са забранени.

- Остров? - не разбрах аз.

- Да – потвърди Елма. - Това е един от стотиците изкуствени острови в залива Дохрон. Но не всички са населени. Този е от островите с най-многобройно население. Училището е доста голямо.

- Бабо, мога ли да си взема от малините? - попита малката Елма и по този начин разбрахме, че и тя говори български.

- Да, разбира се, нали са за вас – засмя се Елма и след това се обърна към нас: - Покрай мен се научиха да говорят български. Освен това, в училището им има много деца на пришълци, които също говорят български.

- Толкова ли много пришълци са дошли от Варна? - попитах аз.

- Много – кимна Елма. - Всяка година Хронхра довежда стотици.

- Хронхра ли ги довежда? - изненадах се аз.

- Това е основната ѝ задача – отговори Елма. -

Съветът я подкрепя изцяло и рекламира всяка нейна експедиция.

- А последната? - попитах аз.
- Тя беше внезапна – каза Елма. - Но днес се вдига много шум в мрежата.
- Споменава ли се, че е отвличена? - поинтересувах се аз.
- Не! - категорично заяви Елма. - Такива неща не се споменават. Има хора, на които им се казва какво да пишат и те го правят, без да си задават въпроси.
- Така е и при нас – каза Леа.
- Може би не е случайно, че госпожа Хронхра е добре и във Варна, и в Хронда – поклати глава Елма. - Все пак ми е чудно, ако наистина са я отвлекли.
- Господин Нора намекна, че са влечугите – казах аз.
- Това са митовете на Хронхра – ядоса се Елма. - Тя е в прекрасни отношения с тях. Додранс постоянно ѝ идва на гости.
- Додранс? - не разбрах аз.
- Във вашия свят той е шеф на една база на влечугите – обясни Елма.
- И той ли е влечуго? - поинтересувах се аз.
- Не – поклати глава Елма. - Дядо му е влечуго.
- И от къде знаете такива подробности? - попитах аз.
- От Тона – отговори Елма. - Той работеше за Нора, но Хронхра разбра, че е женен за дъщеря ми и го принуди да напусне. Затова сега е барман и работи десет дена без почивка.
- Десет дена? - учудих се аз.
- Да – кимна Елма. - Тук няма седмица, а тринайсетица. Десет дена се работи и три се почива. Някои са си извоювали правото да работят девет дена и четири да

почиват. Например служителите на Съвета. А по-ниско квалифицираните работят и единайсет или дванайсет дена. За късмет, барът обслужва чиновниците на Съвета и затова работи девет дена. На десетия правят основно почистване. Макар и под натиск, Тона успя да се наложи като барман и от няколко години всички чиновници в Хронда се стичат към неговия бар. Завърза стабилни връзки, макар че по принцип на него не му трябват чак толкова – баща му е председател на Съвета от дълги години.

- Така ли? - изненадах се аз. - А защо Тона се уплаши толкова, оня ден, когато Нора нахлу в бара и ни арестува?

- Защото Нора му казал, че сте нелегални пришълци – обясни Елма, - тоест от други територии. А да вземеш на работа такива пришълци е сериозно престъпление. Можеше да свалят от пост и баща му.

- Но Тона не се беше усъмнил в нас – казах аз – и беше спокоен през целия ден.

- Чул ви е да говорите на български – обясни Елма. - Той не знае езика, но са му достатъчни няколко думи, за разбере, че се говори на български.

- Добре – продължих с въпросите си аз, - а защо Нора се уплаши, когато чу Леа да вика на български?

- Защото пришълците от Варна имат специален статут – отговори Елма. - Все едно, че са жители на Хронда. И всеки, който наруши правата им, може да се прости с длъжността си.

- И как е станало това? - изненадах се аз.

- Древна традиция – каза Елма. - Никой не си спомня защо, но в древни закони е записано правото на пришълците от Варна да се смятат за жители на Хронда.

Докато аз разговарях с Елма, Леа успя да зададе

някой друг въпрос на Тона и Хронна с помощта на малката Елма и брат ѝ Тонео. После набързо ми предаде какво е научила.

Тона бил от видно семейство. Както разказа Елма, баща му беше председател на Съвета на Хронда, което в нашия свят щеше да е равностойно на премиер или президент. Хронда имала население около осем милиона, тоест колкото цяла България в нашия свят, а в територията Дохрон, която отговаряше на България, живеели около 80 милиона! Всеки от големите градове имал автономия и затова Хронда би се смятала за отделна държава в нашия свят. Бащата на Тона, преди да се отдаде на обществена дейност, бил преподавател по космическа навигация във Висшето техническо училище на Хронда. Тона по традиция завършил тази специалност и веднага бил назначен за пилот във военната космическа авиация. След няколко години обаче срещнал Нора, който бил приятел на баща му и който вече бил шеф на полицията на Хронда. По това време Хронда преоборудвала полицията с нови летателни апарати, за които нямало достатъчно пилоти. Тона бил подходящ, а и заплащането – привлекателно. Когато се наложило да напусне полицията, Тона успял да си извоюва голяма компенсация, защото завел дело за неправомерно уволнение. С парите от компенсацията, които се равнявали на шест годишни заплати на пилот от полицията, Тона успял да купи част от приземния етаж на небостъргача, в който се помещавали канцелариите на Съвета. Там, както знаем, открил снек бар, който му осигурявал достатъчно средства.

С Хронна се запознали още като студенти. Тя следвала космическо корабостроене и крояла големи планове за бъдещето си. За съжаление, госпожа Хронхра се

постарала да не си намери работа след завършване на университета. Тона имал достатъчно добра заплата и когато ѝ предложил да се оженят, тя се съгласила. Години наред Хронна ту си намирала добра работа, ту скоро след това оставала без нея, сякаш госпожа Хронхра постоянно се грижела за това. Всеки път, когато я уволнявали, ѝ казвали, че не могат да държат на такава отговорна длъжност дъщеря на шпиони на влечугите. Накрая, когато и Тона останал без работа, тя станала сервитьорка в неговия бар. Отначало имало още няколко сервитьорки, но напуснали, защото госпожа Хронхра постоянно ги тормозела, като ги привиквала на разговори, в които ги обработвала психически и накрая те не издържали. Затова Хронна се преуморявала доста време и се случило това, на което станаме свидетели при пристигането си в Хронда. В болницата ѝ казали, че това се е случило от прекомерно изтощение и недобро хранене.

- А как да се храним добре? - чух да превежда малката Елма. - Храната е една и съща: хранителни бисквити, които са навсякъде. В магазините, в ресторантите, в баровете, в закувалните на училищата: навсякъде предлагат за храна едно и също: хранителни бисквити, които, според рекламите, замествали напълно пълноценното хранене и освобождавали човека от грижите по снабдяване с хранителни продукти, приготвяне на храна, миене на съдове, изхвърляне на отпадъци, обезмирисване на помещенията от неприятни миризми след готвене, изключително трудното почистване на въздуховодите от натрупаните по тях мазнини и какво ли не още.

- А не може ли да се продава нормална храна? - попита Леа.

- Не – каза Тона. - Не че е забранено, но никой не смее да рискува да продава нещо, което не се рекламира. Броят на магазините, в които все още се продават нормални хранителни продукти, намалява. На хората им е омръзнало да търсят нормална храна далеч от домовете си, макар че с превозните си средства могат бързо да отидат където и да било. Отначало в нашия бар се опитахме да предлагаме и нормална храна, но бързо се отказахме, защото можехме да изгубим всичко, което имахме. Вече много години хранителните бисквити са основната храна на жителите на нашия свят.

Докато разговаряхме, успяхме да закусим добре. Трапезата беше толкова богата, че имах чувство, сякаш съм на тържествен обяд.

- А сега можем да се поразходим и да разгледаме острова - предложи Тона.

Елма, Хронна и Леа бързо разтребиха, а ние с Тона заредихме няколкото миялни машини в кухнята.

След това се запътихме всички заедно с Елма и децата към края на алеята, в която се намираше къщата на Елма. Скоро пред нас се откри необичайна за мен и Леа гледка – Хронда с огромните си небостъргачи. Бяхме излезли на крайбрежната алея на острова, която минаваше по цялата му периферия. Тя също беше добре озеленена и сенчеста, но това не пречеше на гледката към града и другите острови наоколо.

На много места видяхме кейове, на които бяха наредени плавателни съдове с особена форма, напомняща мидена черупка.

Докато се разхождахме, продължихме да разговаряме. Децата много искаха да ни обяснят как се смята в тринайсетичната бройна система и ни показаха, че

двете недостигащи цифри, ако използваме пръстите на ръцете си, се изразяват чрез бързо свиване и разпъване на всички пръсти на лявата ръка за единайсет или на дясната ръка за дванайсет. Тринайсет се изразяваше с един пръст и движение на двете ръце от средата настрани със значение „нищо“. И малката Елма, и Тонео бяха съвсем наясно с десетичната бройна система и дори ни казаха, че в училище я учили, защото повечето от децата били на пришълци. Дори ни посочиха кейовете, на които имаше номера и с наши цифри!

- Новите пришълци от Варна понякога трудно се приспособяват към начина на живот сред огромните небостъргачи – каза ни Елма. - Затова предпочитат да живеят на островите, където условията са приемливи за тях.

По крайбрежната алея се разхождаха много семейства с деца. Често чувахме да се говори на български и се убедихме, че доста от жителите на острова са от Варна.

На един кей беше спрял по-голям плавателен съд, към който се бяха насочили доста хора.

- Това е корабчето, което прави обиколка на всички острови – каза Елма. - В почивни дни доста се пълни.

В този момент се вдигна мостика на корабчето и то бързо се отдели от кея. Скоростта, която развиваше, беше доста голяма, защото след малко то беше стигнало съседния остров, отдалечен на километър.

- Такива корабчета бяха на изчезване преди години – обясни Елма, - но благодарение на интереса, който проявяват пришълците, броят им постоянно се увеличава.

И като потвърждение на това, на същия кей спря нов плавателен съд и спусна мостик. По него слезе висок

широкоплещест мъж на около трийсет и пет.

- Бабо, бабо! - извика малката Елма. - Това е чичо Донехра!

Децата се затичаха към мъжа, а той ги прегърна и завъртя около себе си.

- Донехра е брат на Тона – каза Елма. - Жена му е пришълка и у тях се говори на български.

Донехра, засмян до ушите, противно на местните норми, се приближи до нас и ни поздрави.

- Радвам се да се запозная със спасителите на Хронна – здрависа се той фамилиарно с нас. Явно вестта за нас се беше разнесла бързо.

След това Донехра започна да разговаря с Тона и Хронна, а децата радостно се включиха в разговора.

- Донехра също е космически пилот – обясни ни Елма, - но от няколко години се прехвърли на морските кораби. Каза ни, че това му харесва повече. Сега притежава няколко от тези корабчета. А това управлява лично той.

- Хайде, ще ви повозя – извика Донехра и се затича с децата нагоре по мостика.

Ние го последвахме и се настанихме на палубата в удобни кресла, подобни на онези в метрото.

Когато корабчето потегли, разбрахме, че креслата са много подходящи – ускорението се увеличаваше много бързо и всички залепнаха за облегалките. Тона беше отишъл при брат си в капитанската каюта. Елма продължи да ни разказва:

- Госпожа Хронхра се опита да попречи и на Донехра, но той се оказа много твърд. След като уволниха Тона от полицията, госпожа Хронхра започна да привиква всеки ден Донехра и да го тормози. Измисляше какво ли не – трябвало да се пази от шпионите, трябвало да убеди брат

си да остави Хронна, да не дава децата си да ги възпитава шпионка и един куп глупости. Най-накрая Донехра публикува всички записи на разговорите си с Хронхра в мрежата Алахран.

- Как ги е направил? - учудих се аз.

- Не той ги беше правил – обясни Елма. - Те си бяха напълно официални, но първоначално били засекретени. Донехра подаде едновременно молби до няколко инстанции и от едната му разрешиха достъп. Той обаче не се задоволи с това и подаде жалба до Федералния съвет и след една година свалиха забраната за публикуване на записите. Когато Хронхра разбра, беше късно. Срокът за обжалване беше минал. Тя все пак не е вездесъща.

- И това отрази ли се на влиянието на госпожа Хронхра? - попитах аз.

- За съжаление, не – тъжно поклати глава Елма. - Но на мен ми се струва, че тя вече не е толкова самоуверена.

- Всъщност, тя как станала толкова влиятелна? – не разбирах аз.

- Не ми е ясно – вдигна рамене Елма. - Историята, която се разказва обаче, явно не е много правдоподобна. Разговаряла съм с много от нейните връстници, но никой не си спомня за нея от онова време, за което тя твърди, че спасила Хронда. Официално дори се разпространява версия за жестоката война с влечугите, за която хора в разговори на четири очи твърдят, че изобщо не е избухвала. А именно с тази война се свързва името на Хронхра – на официалните места в Алахран госпожа Хронхра е представена като Жана д'Арк, дори повече – излиза, че тя била победила извънземните! А истината е много жалка – няколко транспортни кораба, превозващи клонинги, роби

на една от фракциите на влечугите, са принудени да спрат в наша орбита и да поискат спешна помощ, защото на един от корабите избухва бунт и загиват много от двете страни. Боеве имало, но не били изобщо насочени срещу нас. Госпожа Хронхра, като разбрала за какво става дума, се срещнала с Додранс, който тогава, макар и млад, бил вече с голямо влияние, защото дядо му е от велможите. Додранс ѝ обещал нещо, за което не се знаят подробности, и останалите живи след бунта клонинги били настанени в Хронда. Сега сред нас има техни наследници.

- Да, това го чух от Хронхра – кимнах аз. - Но ми е чудно как клонингите имат поколение.

- Имат – погледна ме учудено Елма. - В това няма съмнение. Аз познавам такива.

- Значи за това нещо Хронхра не си е измисляла? - попитах аз.

- Явно, не – засмя се Елма.